

EL BORINOT

Any II - Núm. 30

19 de juny 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp. a

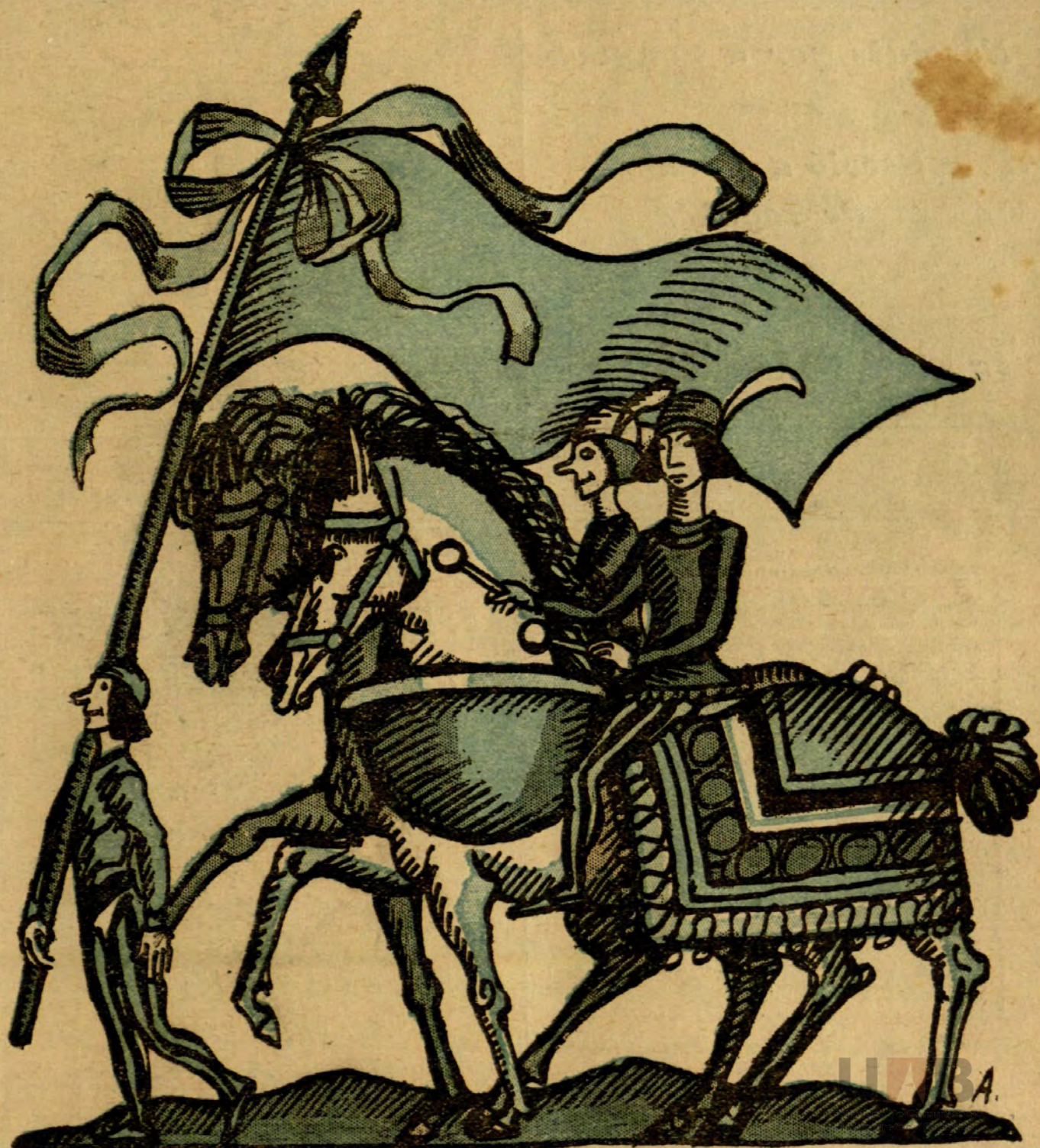
l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

Trampes, trampes, trampes, trampes.

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

Gust i Elegància

Magatzems Catalunya

7, Plaça de Catalunya, 7

Novetats per a Senyora

*Secció a Preus
de regal*

7 - Plaça de Catalunya - 7

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9 i 11.
TELÈFON A 2756.
CARRER DE MALLORCA 307 i 309;
TELÈFON. G. 2.

BARCELONA

*Vulcanisació de neumàtics i cambras
per a Automòvils, Motos i Cicles*

**ESPECIALITAT EN LES RE-
PARACIONS DE NEUMÀTICS
DE CORDA**

(Sistema Patentat)

PERE GINER

Passatge Wifred, 6

(entre Roger de Flor i Nàpols)

Telèfon S. P.-1183

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BARCELONA

GINESTA QUE PUNXA

GINESTA, ginesta; qui vol ginesta! Tots responem: sí, que vingui la ginesta! Iensem:—¿qui no la vol, aquesta flor, tan olorosa i bella, aquesta flor simbòlica?

Que qui no la vol? Tombeu els ulls, més ben dit l'orella, cap allà dalt, via nord, Estats Units de Nordamèrica. Un chor de veus, tan unànime com puguin ésser les nostres, respon:—No volem ginesta: *we will not ginesta*. Amb el ben entès que ells per ginesta volen dir japonesos; i no en volen perquè diuen que és ginesta que punxa. Els grocs poden entossudir-se a regalar-los-en una bona branca, els ianquis s'entossu-

deixen a refusar-la.

Què passarà? Oh, cell! Tanmateix és una cosa que té massa punxes, per prendre's-ho de broma. Posseïm el sentit de responsabilitat, per veure bé els miraments a què ens obliga la nostra posició, equidistant respecte d'ambdues potències.

Però el nostre paper de reportadors nacionals i internacionals també ens obliga a dir-hi quelcom. I nosaltres diem queensem que els Estats Units, aquell gran poble, les seves raons deu comptar per estar escamat dels «grocs». Perquè—sí, senyors!—tingueu en compte que als Estats Units hi ha Washington; i recordeu-vos que aquest nom de Washington va lligat amb el nom d'un «groc» que és d'allò més indesitjable; tan indesitjable com puguin ésser-ho els més indesitjables de les quatre quintes parts, o de les cinc quartes parts del món. Això s'ha de reconèixer!

Per un altre cantó, també ens fem càrrec dels ressentiments dels japonesos; i que en diverses ciutats s'hagin constituït grups per boicotejar els americans, i que en nombroses botigues i comerços apareguin cartells dient:—«Aquí no es venen productes americans», «Liquidació dels articles de la casa X.», etc., etc.

I el Japó es mereix també les nostres simpaties, en primer lloc perquè és de color de ginesta; i perquè és un poble que s'ha sabut fer, que s'ha sabut crear un esperit, i una cultura, i una posició sobirana. I, vaja que això és una cosa que fa créixer la saliva.

FLUMELL.

Una manera de fer els gegants
(Tocant... les conseqüències).

Del balconet estant

ELS PERIODISTES ITALIANS

Un eixam d'il·lustres periodistes d'Itàlia, com tothom sap, ha passat uns dies a Barcelona. Al essent demà de llur arribada, ja tenien una col·lecció del nostre BORINOT. Un devot i admirador de la casa els en va fer present.

Els periodistes italians ho varen celebrar molt. Sabem que a hores d'ara n'han reproduït algunes coses, en diverses publicacions italianes. Bravo e grazie!

QUI NO POT SEGAR...

—Els italians—diu—tenen el "Piamonte". I què diable! no és pas qüestió de no poder-hi competir, nosaltres... Nosaltres tenim el "Montepío".

LA CÒSA S'ENGRESCA

Està anunciada per sortir aquests dies la revista setmanal i il·lustrada "Actualitats". El mes entrant—això vol dir que ja està a punt—surt "La Revista de Catalunya", mensual. Del primer gènere ja tenim "D'Ací d'Allà", i "Bella Terra", un cop cada mes; del segon gènere tenim "La Revista", cada quinze dies.

Acaba també de sortir "La Teca", llibre de fer menjars de primera.

Tot això demostra que l'apetit a casa va bé. Hom té gana, hom menja, hom treballa...

...I hom fa broma, naturalment! EL BORINOT, sempre eixerit com un gínjol, n'està molt content. Es el què ell diu: O ara o mai!

AI, AI! JO, QUE EM PENSAVA...

El nen s'estava amb son pare esperant el pas de la processó. Al fons, pam, pam, pataplam, es senten les timbales, vulgarment dit tramples. El nen, estranyat, exclama:

—Ai, ai! les tramples?... Pare: no deien que ja s'havien acabat, les tramples?

Uns moments de silenci. Després el pare respon:

—Es que les tramples són un instrument, que...

—Ah! també són un instrument, les tramples? —interromp el vailet.

—Sí, noi, sí: i el més estès de tots.

COSES MAI VISTES

A un poble de per allà a Girona han fet un homenatge a un vellet de 106 anys. Aquest vell, veí de Vilanant, el varen baixar a ciutat. No havia vist mai el tren. El varen dur a l'estació, per veure l'express; acabat, se l'endugueren a donar un tomb per la ciutat, en automòbil. El vell no se'n sabia avenir; i deia:

—En ma vida havia vist tants olles.

V. i N.

T : R : A : M : P : E : S

—Trampes, trampes, tot són
[trampes!—

diu l'adagi català;
fent referència a les trampes
que per Corpus van tocant.
Digues trampes, o timbales,
és igual en aquest cas:
tot és fer soroll i fressa,
sobre un pergamí tivat,
encaixat en dos calderes
a manera de timbals,
i que un home moixiganga
els repiqui bé a compàs.
"Ja ve l'home de les trampes"
la quitxalla va cridant,
i en efecte ve a quell home
cavalcant un mal cavall.
Es un home de certa fatxa,
porta cota de domàs
i amb dos baquetes que

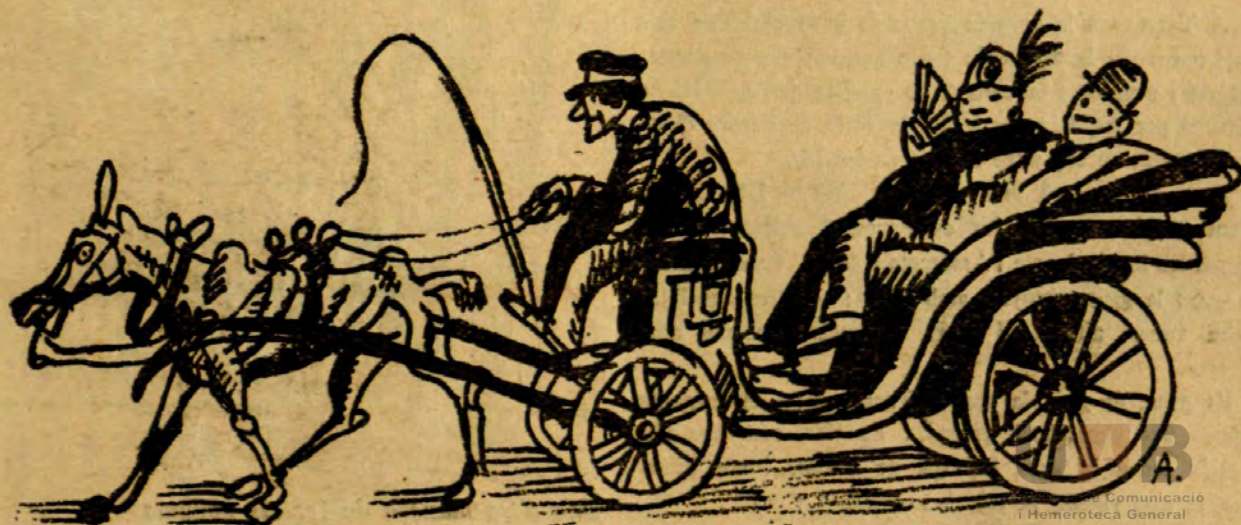
[empunya,
les trampes va repicant.
La quitxalla l'amoïna
tirant-li ginesta en gran,
que per ell sols la guardaven
a més de la dels gegants.
Es llei que les processons
totes portin al davant
dos personatges dels d'upa,
serios, guapos i enlairats.
Rera d'ells vénen les trampes
com cosa molt natural;
és el que passa en el món:
molt boato i trampejar!
El sastre, el sabater,

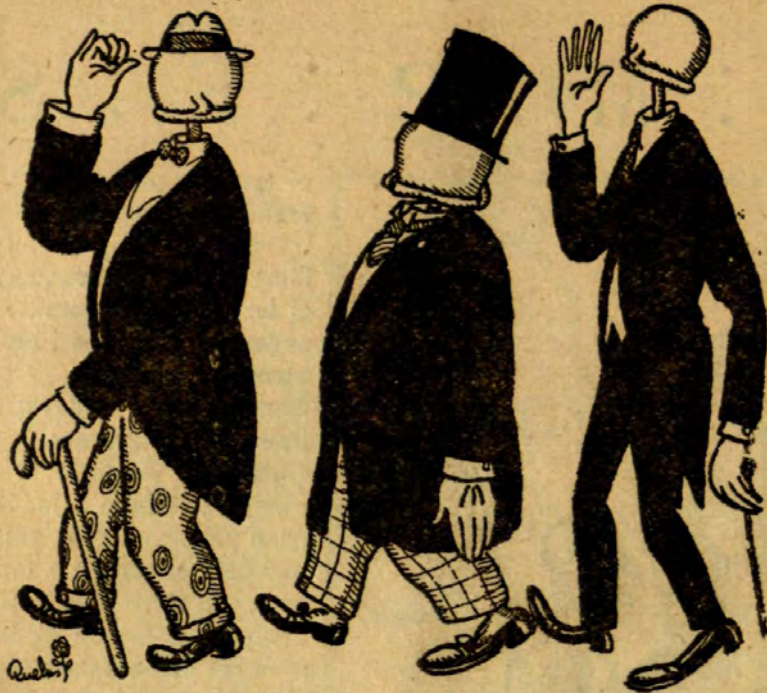
Una altra manera de fer els gegants
(Que un altre dia hauran de fer molta
neteja).

el taverner, el manyà,
Trampeja el sastre amb el
[panyo,
l'impressor, el perruquer,
el barber, el menescal...
augmenta els preus i els pams;
trampeja el sabater,
dant per xagrí cordovà;
trampeja el taverner
quan fa el vi cristià:
trampeja el beco o fondista,
quan per llebre dona gat;
trampeja el manyà o ferrer,
quan ven ferro rovellat;
trampeja el mestre d'obres
quan les parets falses fa;
trampeja també el notari
fent testaments enredats;
trampeja el regidor,
amb expedients negociant;
trampeja també el ministre
amb emprèstits i tractats;
i trampeja tot el món
del més xic fins al més gran.
I com més trampista és l'home
més el veureu fè el gegant,
més tivat ell es presenta
gastant, gastant i gastant.
I tot l'any corre les trampes,
Rambla amunt i Rambla avall,
i tot fent grans barretades
En Pere enganya a En Joan.
I endavant vagin les atxes,
i que el món vagi rodant.

P. VELL.

Una altra manera de fer els gegants
(Passeig de Gràcia amunt, Passeig de Gràcia avall).

Una altra manera de fer els gegants
(Olles amunt, olles avall).

AVIS

Com que en alguns poblets a on molts dels nostres amics aniran a estiuejar no és fàcil que hi hagi lloc de venda de diaris, els fem present que, si volen estar ben servits, es subscriuin al BORINOT. Aleshores és segur que no els mancarà, EL BORINOT, el qual, en temps de mosquits, és absolutament indispensable.

Gegants de Tarragona

A Tarragona la cosa és gran: és gran el bé de Déu que tenen per la processó: tenen gegant; geganta, tenen negret i negreta, i un sens fi de parelles de nans. Hi ha figures per tot, fins per a fer la festa de l'arbre d'una manera que en cap altre lloc no sabien fer.

Passa la processó, amb el porrer, que no falla, al davant; repiquen totes les campanes, i majestuosament cauen les batallades de l'Assumpta i de la Fictuosa. Mentrestant la gent assenyalava amb el dit: — Mira aquell!... mira aquest altre!... i vinga caramels i coques amb cireres.

Es gran, és gran la cosa a Tarragona. I els gegants fumen uns puros més grans!... Es clar, com que allí mateix tenen la gran Fàbrica de Tabacs... que diuen que, el mes vinent, ja estarà acabada.

No que sí?

Bòlit.

Corrandes Populars

A una niña (!) bien.

Jo no sé qui és que s'aguanta
gaire estona al teu costat;
amb eixa cara tan blanca,
sembles un mort sepultat.
Com es veu que fas anar,
tu, cares les subsistències,
especialment la farina;
amb la cara prou ho ensenyes!
Tu les dents portes postisses
i els cabells emmanlevats;
sé que les galtes et pintes,
fins a la punta del nas.

J. FIGUERAS B.
(La Garriga)

Una altra manera de fer els gegants
(Aguantant un arbre, aguantant una cantonada,
aguantant etc., etc.)

Per fer suportables els intermedis

UN setmanari d'humor francès publicà, fa algun temps, alguns consells a fi que el públic que assisteix als teatres es pogués divertir durant els intermedis, que tan llargs resulten en certes sales d'espectacles. Aquí ja fa temps que molts s'han combinat la solució, que és econòmica i senzilla. Consisteix, com l'amable lector haurà vist, sens dubte alguna vegada, a anar al teatre amb la corresponent minestra de berenar i sopar per al pare, la mare i els fills.—Es l'últim dia! no vull jo aquestes indecències en el teatre!—diu un dia el pare, encès fins al capdamunt. I li respon la muller:—Però home! tu no mires per la casa; no veus que així estalvies llum i temps? Mira: haurem estat tota la tarda ben divertits, ara sortirem i ja no tindrem de pensar en res i cap a dormir falta gent...

De cines, no cal que en parlem; perquè n'hi ha alguns que semblen talment "bocarías" o mercats del "Ninot".

Ben mirat, és clar que es necessita una estona per arreglar una decoració, sobretot si es té de preparar un quadro d'una bona obra. Però poc els importen les causes!

El públic de butaca és una altra cosa; són gent més fina i distingida. Durant el quart d'hora o mitja hora que dura l'intermedi, si és dona, disfruta

Una altra manera de fer els gegants

Una altra manera de fer els gegants
(...i féu-vos retratar!)

fent-se admirar els seus escots, les joies i les seves toalets; i, si és home, s'entreté rumiant les despeses que ha tingut durant aquell mes, o setmana, a fi de portar conforme el llibre de caixa de sa casa. Sinó què aquesta mena de gent és tan exigent que de tot es cansa; i al segon intermedi ja no saben què fer-se admirar, ni què pensar.

El director d'un teatre de Liverpool, cansat de veure adormir-se els seus clients, acaba d'adoptar la última solució, després d'haver-ne posat a prova una infinitat. Durant els intermedis, un aparell cinematogràfic projecta sobre una tela blanca, que fa de teló, un assortit d'endevinalles, jeroglífics, xarades, etc., i convida el públic a cercar la respectiva solució. Cada solució es posa dins un sobre tancat, amb l'adreça de l'autor. La sagacitat dels qui han guanyat, és recompensa amb un xec d'una lliura esterlina, o amb dues entrades gratis per a la sessió següent.

Sembla que aquesta innovació ha tingut un èxit gran a Liverpool; no per això vol dir que tindria acceptació en els teatres de Catalunya, on, com ja he dit, està llur públic acostumat a coses més pràctiques.

Diu l'esmentat setmanari: "Sembla que per fer suportables els intermedis, l'únic remei seria d'escursar-los el més possible". No dic el contrari, té bastant raó; però, si em vulguessin creure, a mi, no hi hauria altra cosa millor que oferir al públic endevinalles i jeroglífics, com aquell empresari de Liverpool; i veurien com ja no s'avorriria ningú durant els llargs intermedis dels teatres, i com la brutícia desapareixeria completament.

JORDI DEL VAL.

Records de Corpus

—Què tal, s'han divertit aquest Corpus?

—Sí, és molt bonic; però... tanmateix ja em començava a amoïnar.

—Així ho sento a dir; però en quant a mi, no em canso de veure que cada casa és un altaret i que cada balcó és un eixam de noies ben mudades, bellugadisses i esperançades.

Aquell brogit, moviment i alegre conversar del curs no es veu més que un cop l'any!

Per tot he reparat que, així que ve el porrer, sempre hi ha algú que diu: —¡Que en fa d'anys que conec aquest home!—I trobo també per tot aficionats a observar en alta veu qui porta bé o malament les pesades banderes dels gremis...

En passa una, en passa una altra i una altra, fins que es perd el compte; i els qui les duen, per llarg que sigui el curs, sempre van sentint dir a la gent:—Els hortolans! Els camàlics! Els sastres! Els fusters! Ai, quin clatell!—I tota aquesta cantarella dura des de que tot eixerits surten de l'església fins que hi tornen a entrar.

Entre els espectadors hi ha també qui compta les atxes per trametre la nota l'endemà a un periòdic... No han reparat quina cosa passa amb les atxes?

Hi ha homes que els cabells se'ls pentinen cap a darrera, porten la gorra endarrera, tiren el cos cap endarrera i fins duen l'atxa així: amb el flam endarrera. Els cessants, els usurers i els pares que van curts i han de donar exemple als fills, la porten de manera que no es gasti gaire. Altres sembla que busquin el bell mig de l'atxa a fi que es mantingui horitzontal i no hagin de fer més que sostenir-la. De tant en tant es veuen unes grapes morenes, robustes, peludes i a prop d'elles un manyoc d'atxes: és un assistent. Des d'aquell punt totes les atxes vénen amb el flam cap a terra. Es cosa que als camalluents obliga a exclamar:—Ai, Déu meu, quin "gasto"!—I al

—Escolta, noi: si passes per casa, la mestre

—Ai, mestre, si els haguéssiu de cremar to

qui sent l'exclamació, si es pensa que ho diuen per ell, posa cara de ric, i abaixa més el flam. En tota processó hi ha algú que porta l'atxa trençada... Segons el diari, aquest any se'n han trencat moltes a conseqüència de les porqueries que els cerers barregen amb la cera de fer atxes.

A posta he deixat per l'últim el Ciri Pasqual,

t donarà molts trastos.
acabaríeu mai.

que no sé per què l'han de trobar tan content o alegre. Jo, per més que el contemplo, no hi trobo cap signe de satisfacció.

El què veig sempre és un o altre senyor, com per exemple el que aquí veuen, que per tot allí on passa sent preguntar:—Ai, ai! qui deu ésser, aquell.—I això, repetit per espai de moltes hores,

ha de posar el pobre home de manera que, en arribar a casa seva, deu pensar:—Qui sóc, jo?

I ¿que hi manca mai el presumit carregat de mocadors en les butxaques i de caramels? Allò és farcell dolç!

No els pregunto si coneixen aquell coll immens, i aquella vara, i aquella medalla en l'hàbit talar...

Diguin-me: aquests homes, no els han vist mil vegades? Doncs, si vostès visquessin mil anys, anirien veient "veteranos" a les processons, que sempre els semblarien els mateixos per més que s'anessin succeint uns a altres, de pares a fills.

Això és el mateix que l'escolà que corre portant foc: han vist mai que hi faci falta?

Entretant s'ha anat fent fosc. Se sent de lluny el ram-blam-taram de la tropa. Torna a aixecar-se la gent. Als forasters se'ls diu: — Miri, miri la "Custòdia": val tants mils duros! — I s'acaba la processó com totes les festes dels homes... una gran munió de gent cansada, cruixida, que ja voldria ésser a casa; xicots adormits o malhumorats que ploren i demanen aigua; dones que es queixen de trepitjades, pallangues graciosos que fan traveta als de davant; portes que es tanquen, convidats que s'acomien, i senyals d'acabament per tot, que contrasten bé amb el bullici d'aquelles mateixes persones, moments abans de sonar les timbales.

Després, encara, cadires trencades, taques, encadarnats... Però tot passa, s'adoba, es guareix, i es renta. La gent, amb altres penes i amoïnos, oblida l'amoïno de les processons, i al març vinent ja es comença a sentir a dir:

—Ai, ja voldria ésser a "Corpus"!

Ñ. (adp.)

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR

Els gegants de Vich.

Gegants i nans sitgetans

A la primeria teníem uns gegants molt guapos. Ell era moro i ella, — naturalment, — mora. Després encara els volguérem millors, i encarregàrem la fabricació d'uns personatges majestàtics amb cabelleres llargues i uns ulls d'ametlla que fascinaven a tothom, obtenint premi d'honor en el cèlebre Concurs de Gegants de Barcelona; pesaven massa, però; i els vàrem vendre a un "Hôtel de Vendes" a pes de cartró-pedra.

Enyoràvem els moros i els vàrem restaurar; sinó que com que tot passa en aquest món de mones, el poble demanà gegants insuperables; i els tenim, amb nans i tot, bastant bufons.

El gegant d'ara va tot arrisat i, a la mà, enlloc d'un ceptre com l'altre, porta una paleta amb una collecció sencera de pinzells. La túnica se la decora ell mateix mentre balla. La geganta és una exquisidesa.

Respecte als nans, el més simpàtic és indubtablement el "Bibelot de Celluloide", a l'extrem que, per tal de guanyar estètica, el minyó que el porta ha de posar-se talons a fora i a dins. Cal també assenyalar l'"Estuche de monerías", una meravella deliciosament coquina (caixista, no posis cocaïna, eh!) i amb cella fina.

Si els veiéssiu dansar!

CAIMITU HILL.

Sitges i juny.

VUITS I NOUS

A França tenen nou President de República. Ens en alegrem. Nosaltres ens ho havem de mirar.

L'elevació del nou President s'escaigué en dia 13. Aquest fet tothom l'ha retret, i hi ha fet comentaris.

Ningú no ha assenyalat que ultra ésser dia 13, era divendres.

Oh! i això és greu!

El distingit escriptor En Rosend Serra i Pagés, ha dissertat sobre el tema de "les nostres llegendes". Que ho ha fet bé, no cal dir-ho; és un cap de brot.

Ara, no aniria malament que algunes d'aquestes llegendes curéssim, entre tots, d'esborrar-les.

La moda:

Fins dels pobles de la verda Galícia desapareixen criatures...

A Vilanova es troba a mancar una vella de vuitanta anys...

Ha desaparegut el diputat italià senyor Matteotti...

A veure si un dia ens despertarem i llegirem en els diaris una notícia així:—Ha desaparegut la Giralda de Sevilla... o el campanar de Reus.

Diu un diari:—"Durante la madrugada los ladrones han trabajado provechosamente".

Santa innocència! a la matinada, només?

El govern de Rumania fa un repartiment de terres entre pagesos.

"Obras son amores..."

En Carreras Candi escriu un treball amb aquest títol "notícies sobre el gitanos a Catalunya".

Nosaltres també en sabem moltes. Però, noí, mutis!

Sis jovenets (uns brivalls, que dirien a Tarragona) han assaltat una fàbrica d'anissat. Els en tragueren fets uns sopes.

Oh, l'exemple, l'exemple!

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Oficina de còpies **CASA RENÉ**

Circulars · Treballs en català · Baptismat, bon osament i economia
CARRER DE MONTESIÓ, 18. TELÉFON 4535-A · BARCELONA

ELS TIPUS DE LA SET MANA

Samitier que es retira (?)

Interessant enterviu celebrada a París amb l'equipier del Barcelona, Josep Samitier.

Manifesta Samitier que no tornarà a jugar amb el Barcelona F. C., ni amb cap altre equip català. Els motius d'aquesta dimissió els fonamenta. Samitier, en les ingratituds rebudes.

PER esdeveniments que en el nostre viure hi hagi, el cop de puny a l'estómac, el "directe", el dona aquesta notícia que acabem de transcriure, de qualsevol diari. Arran d'aquesta gasetilla, aprofitarem l'avinentsa per a referir una nota curiosa, mostra de l'enginy sportista.

Abans hom deia:—Saps? En Pere Pau és un individu que més s'estimaria no tenir menjar, que no pas no tenir tabac.—Ara hom diu:—Saps? En Pere Pau més s'estimaria estar sense menjar, que no estar-se de veure el partit de fútbol tal.—

En Pau Pere és un sportsman ultra. I ha arribat ja a afinar en tanta de manera, que sap atraure subtilment les més altes autoritats de la ploma a favor de l'esport.

Ell coneix tal passatge de Ramon Llull, que en fa l'apologia; us retreu, en igual sentit, versos de Mistral; us recorda que Rostand té el "Càntic de l'ala"; Víctor Hugo, "Cel lliure". Us diu que Gabriele d'Annunzio ha fet poemes en avió. Us recita de memòria frases de Montaigne, directament al·lusives.

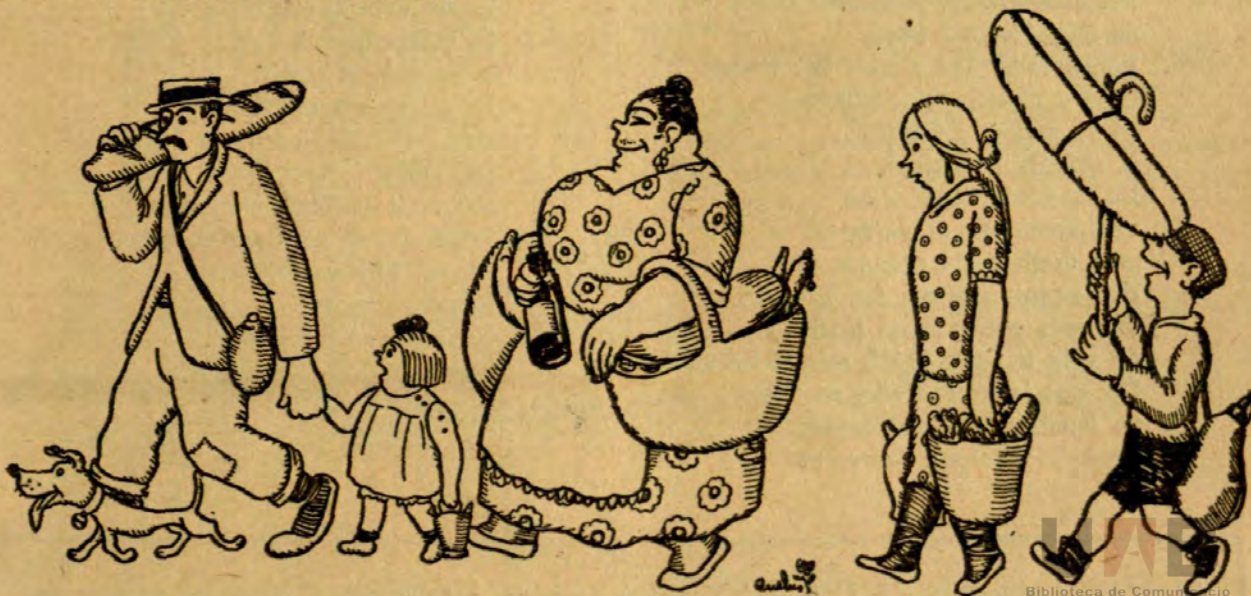
I tira més amunt encara: dels llatins us treu Horaci, amb ses odes dedicades als jocs i espectacles d'esport; Virgili, amb el Cant V de l'Eneida, que també els celebra. Tira més amunt, i dels grecs us cita Píndar, amb les seves odes als jocs olímpics; Homer, amb el Cant XXIII de la Ilíada, que és un cant sportiu...

Finalment el diví Plató. Us recorda que Plató elogia i recomana l'exercici dels jocs, de la gimnàstica, és a dir, dels sports.

Bé, molt bé! Hurra, hurra! Estem veient que, per aquest camí, d'aquí a poc la Fundació Bernat Metge no podrà donar l'abast, ni totes altres biblioteques ni llibreries.

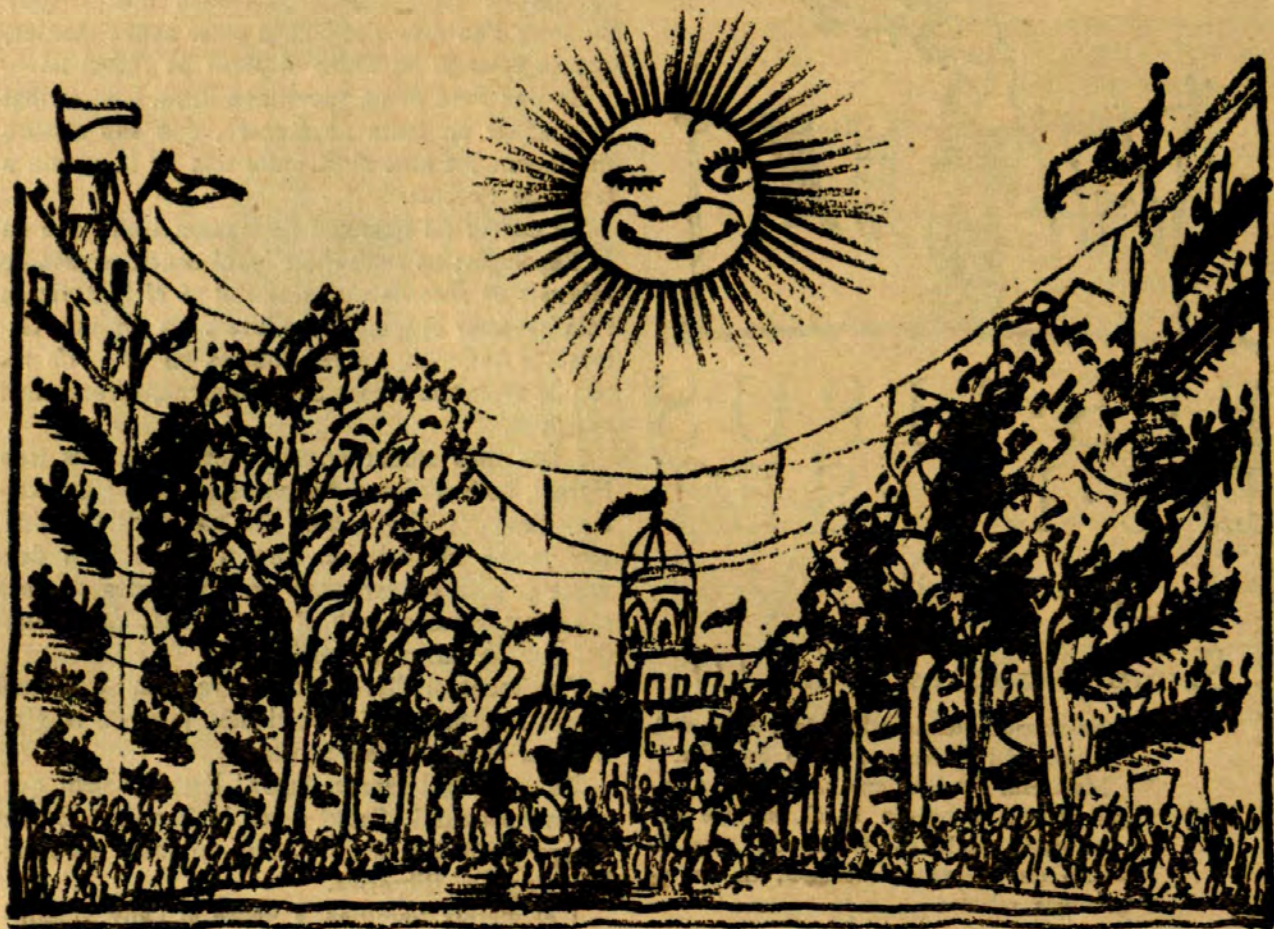
I el mateix Samitier, a veure si l'any vinent—que aviat hi serem, i que, si Déu vol, serà un altre any—, se'ns presenta guanyador de la Flor en els Jocs Florals,—que, no hi ha dubte! per donar cabuda a tanta de gent hauran de celebrar-se en el camp del Barcelona!

TANTSEVAL

OH, LA NIT DE SANT JOAN!

Diguin, senyors: això és «verben»,
o bé és complir una prometença!

Aquí es veu la processó, mes, la de dintre és millô

Als balcons hi ha domassos
molts més que per altres casos.
Pel curs passen venedors
de serpentines i ffors.
Venen rams que a l'ull fan festes:
Quatre clavells, cinc ginestes!
Ja ve seriosa i formal
la guàrdia municipal.
De la Ciutat la senyera
va tremolando al darrera.
Vénen després els gegants,
que aquest any els fan bastants.
Per més que la vista tombo,
no veig trampes (!!!) sols hi ha un bombo.
Diu que la trampa eixa anyada,
de bombo l'han disfressada.
Segueixen després les creus

portades per Cirineus.
Aquells senyors tan salats,
surten amb ciris trencats.
El qui bada està lluit:
li regalen el vestit!
La marxa d'aquesta murga
dins les orelles em furga.
Del tàlem els portadors
són molt elegants senyors.
No el deixen qu a cap senyora,
perquè fóra portadora.
Ja no ve més personal
que el sèquit episcopal.
Finalment segueix després
la carrossa i prou! res més!

RAU-RAU.

El número vinent d'EL BORINOT anirà de cara a Sant Pere, de cara al Campanar de Reus; que no n'hi ha cap, cap no n'hi ha com el Campanar de Reus.

Gegants de Vilafranca

No cal que agafin pretensions, no, els sabadellencs, sitgetants i igualadins. A casa nostra també en tenim, de llumaneres, que fan els gegants.

Vilafranca—que Vilafranca, en bona etimologia, vol dir vida dels francs; i així, quan els francs pugen tot són flors i violes, i, quan baixen, la vida ens sembla més amarga que la sal morra—és pròdiga en fama i flora de gegants. Fauna i flora dignes d'estudi, tanmateix. Parlem-ne!

En Pepe Bur... bur... bur... eres, que és un bon noi a carta cabal, és un dels exemplars més interessants de la nostra colla de gegants. Un any enrera, era més dallonses que el mateix De Valera, i un menja-menja que feia feredat. Ara, sabeu? Ara allò, com una mitja.

Naturalment, ha sortit guanyant. Si 'abans era un “saca-sillas” i prou, ara fa els papers de galan i de dama jove. I en la comèdia que es prepara, amb el títol de “Per Una Prebenda”, sembla que té un important paper.

Res: que En Pepe, treballant pel pup, s'omplirà el pàp, com un pop; i acabarà arribant lluny.

Ei! si és que no toquen a ballar el gegant d'una altra manera.

TON DEL GAS.

LA VEU FRESCA
Ginesta! que fa aquella olor...

C o r r a n d a

Marieta cistellera,
tu que saps de fer cistells,
¿em faràs una panera
per anà a collir clavells,
per enramar la custòdia
del Santíssim Sagrament?

Gegants d'Igualada

Per fi han estat ultimades les obres d'empedrat de les Rambles. Estan molt bé. De nits, i amb un xic de bona voluntat, hom se sent com en un carrer de la Cytí, o en el Boulevard dels Italiens.

L'élite igualadina s'hi dona *rendes vous* cada dia; i és un encís veure deambular aquell estol d'elegàncies femenines i masculines. De masculines, n'hi ha dues, dos gegants molt notables: En Mont-de-neu i En Guiri-gallo-ben-menut.

Es en Mont-de-neu, una elegància estàtica i eclèctica, olímpica i petrònica. Es clar al costat d'una elegància així, de tota altra cosa podeu dir: *Això es dolent!*

Es En Guiri-gallo-ben-menut una elegància una mica *négligée*, bellugadissa i elàstica, i és d'una amable parlaria.

Sí, sí: un bon parell de gegants!

A Igualada, entre altres meravelles, hi ha un “Círculo Mercantil Industrial y Agrícola”.

Diu que de Mercantil, no en té... gaire; d'Industrial, tampoc no en té... gaire; però en canvi d'Agrícola està molt bé.

Fins té un camp de “cotó”. Molt bé, molt bé!

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR
Biblioteca General

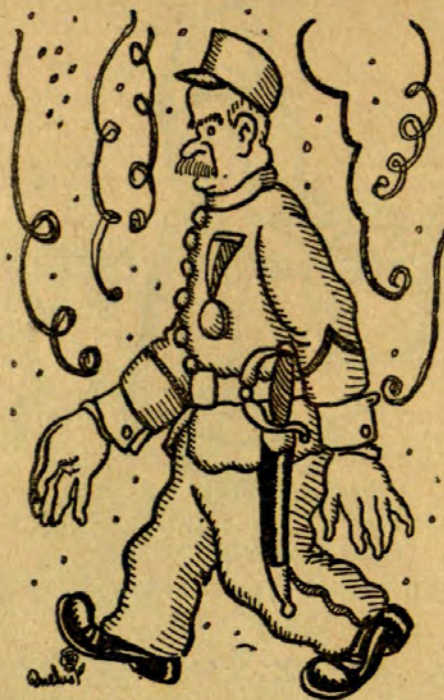

Els Gegants d'Olot.

JOSEP ROCA

— SOLINGEN — PARIS — BARCELONA —
NAVALLES I MAQUINES D'AFAITAR ASSEGURADES : GANIVETERIA : TOCADOR
: : : : : Taller d'esmlar tota mena d'eines : : : : :

Plaça del Pi, 3
(Casa fundada per R. Roca)

EL MES PINTAT

*Què pagaria el Pispà Olives
d'assemblar-s'hi!*

Gegants de Mataró

Són tres: el matrimoni i la Pubilla. Oh, la Pubilla és l'encant del jovent. Surten tres cops l'any, per les dues processons i per la Festa Major. I quina galania, la nostra gentil Pubilla! Mai no para de ballar (ai, pobre del que li toca fer-la ballar!)

Els nostres gegants—dit per persones enteses—són els més formosos de la Costa. Principalment la Pubilla... I la fan ballar, per veure si, ballant ballant, troben xicot.

Jo crec que no li mancarà, havent-ho tants gegants, com hi ha, per tot Catalunya.

LA VIDA TAL COM VA
*Si Sant Joan no ho és,
el be, ben bé que és be!*

JULIANELLY.

SETS I VUITS

En un teatre d'Holanda es presenta un individu que diu que es tancarà en una urna de cristall, durant 14 dies, sense sortir-se'n; sense menjar ni beure.

Aquest individu l'anomenen "el rei de la fam". Diable:

Sensacional. Per primera vegada en la vida de la humanitat, una dona ha fet de capellà, casant una parella (Londres).

Ens sap greu! Ens sap greu per Reus. Perquè

—si no anem lluny d'osques—a Reus va celebrar-se no recordem ben bé si era el primer casament o el primer enterrament civil.

Hauria estat molt bé que el primer casament fet per una dona-capellà hagués estat també a Reus.

Austria, la vella i caiguda Austria va renaixent. I sabeu com celebra la seva renaixença? Amb una exposició d'art i de pintures, patrocinada i subvencionada per l'Ajuntament.

Malament, doncs, malament! Per què? Perquè... fixeu-vos en Barcelona. D'ençà que va tan bé—bé prou que s'hi coneix!—és perquè l'Ajuntament no està per exposicions.

Greus esdeveniments a Albània. Escamot d'insurrectes han assaltat i han pres la ciutat de Tirana. Les tropes governamentals han recuperat Tirana. Una altra vegada els insurrectes s'apodoren de Tirana. Més forces governamentals es preparen per tornar a prendre Tirana.

Es veu que és cosa que fa goig a molts això de la Tiran... ia.

Havem sentit a dir que una junta de veïns (així com abans tot eren juntes de defensa, ara tot són juntes de veïns) havia de posar un empostissat en el tros de Rambles per on passa la processó, per a evitar "percances", donat l'estat de sots i dalts i baixos que hi ha.

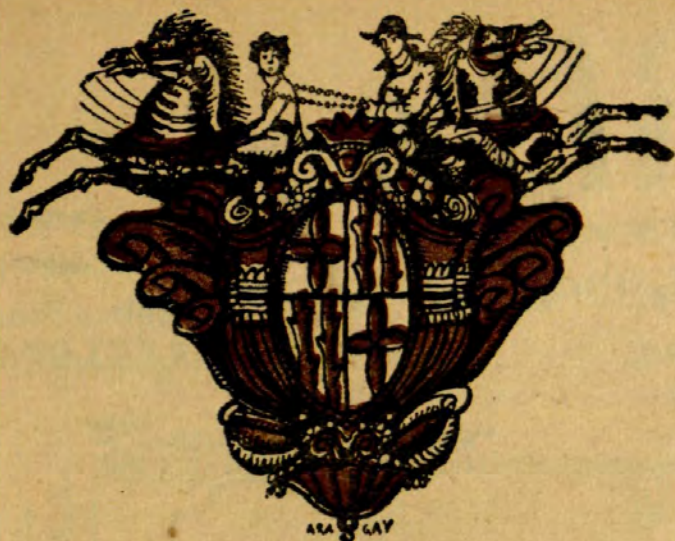

VES QUE ET DIUEN, NOII!

—Què mariposa màs linda...

—No m'entabonaràs pas!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1573-A

BARCELONA

PARAIGÜES :: OMBREL·LES
VANOS
BASTONS

J. CARDÚS

PORTAFERRISSA, 10

BARCELONA

LA PROVIDENCIA

2, Carrer de la Cucurulla, 2

(el rovell de l'ou barceloní)

Les millors labors

Senyora: aquí és casa seva

Establiments MARAGALL

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Telèf. 813-S. P.

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - **CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA**
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES **COTONS - GLASSES - BENES**
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALÇETES TOT GOMA PER INFANTS - **PILOTES I JOGUINES TOT GOMA**
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

Any II-Núm. 30

19 de juny 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

PER LA PROCESSÓ

—Jo, que tenia por de no trobar-ne pel meu nen!

—Ah, senyoret; bens, rail... Encara que no siguin pel nen, també.